

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 września 2016 r
sprawy **M. N.**

skazanego z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. i art. 12 k.k., art. 296 § 3 k.k.
w zw. z art. 296 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 61 § 1 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 16 listopada 2015 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy M. N. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wskazaniem powodów takiej oceny, należy zauważyć, iż charakter orzeczonej wobec M. N. prawomocnie kary spowodował, że mają odnośnie kasacji jego obrońcy zastosowanie ustawowe ograniczenia, wskazane w przepisach § 2 w zw. z § 4 pkt 1 art. 523 k.p.k.

Oznacza to, iż kasacja w przedmiotowej sprawie może być wniesiona przez obrońcę skazanego tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Zatem w kontekście tych ograniczeń, należało rozważyć zarzuty tej kasacji.

Tak patrząc na tę kasację stwierdzić trzeba, że sformułowane w niej zarzuty zaistnienia *in concreto* bezzwzględnych przyczyn odwoławczych, wskazanych w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. oraz w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., są całkowicie chybione. Słusznie podniesiono w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż zarzuty zawarte w skardze kasacyjnej tylko formalnie powołują się na przepis art. 439 § 1 k.p.k. Sformułowania i treść tych zarzutów odbiegają od zakresu tego przepisu, gdyż dotyczą bądź obrazy prawa materialnego, bądź też błędnych ustaleń faktycznych. Trafnie również podniesiono w pisemnej odpowiedzi na kasację, że orzeczenie cywilne zapadłe nawet co do zdarzeń tożsamyh z przedmiotem postępowania karnego, nie rodzi powagi rzeczy osądzonej o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Zaś jeżeli chodzi o sprzeczność orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie, to w rozumieniu uchybienia z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., dotyczyć ma ona kwestionowanego orzeczenia, nie zaś sprzeczności między różnymi orzeczeniami.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.